

onega popóludne pri nas. Moje sestrice in njih tovarišice splele so mnogo lepih venčkov, saj je bilo cvetic dosti, a jaz, napravil sem mu iz deščice lično tružico. Ko smo bili vsi gotovi, nametali smo v tružico mnogo pisanih cvetic, a na nje mrtvega kosa, potem zopet cvetic, a nazadnje pribili smo pokrovček. Tružico dejali smo na drugo večjo desko, katera je bila vsa okrašena z venci a to desko na dve paličici, kateri je držalo četvero mojih tovarišev in začel se je pomikati sprevod. Pred tružico stopale so tovarišice in nosile v rokah lepe venčke, za njimi stopali so nosci z dragim pokojnikom, a za njimi korakal sem počasi in žalostno jaz, moji bratci in sestrice, in potem paroma drugi pogrebei. Počasi pomikal se je sprevod dalje tjà na konec našega vrta, kjer je bila pod starim, košatim orehom izkopana jamica — grob našega koseka. To je bil žalosten prizor, ko smo spuščali nepozabljivega prijatelja v hladno zemljo! Vse cvetje pometali smo v grob, a potem je še vsak vrgel grudico zemlje na pokojnega koseka in marsikdo otrl si je sè solznih očesec svitlo solzico, saj je bilo vsacemu milo po nepozabljivem pevcu. In grobek okrasili smo mu z zeleno ruševino, vsadili nekoliko cvetic in se potem žalostni vrnili vsak na svoj dom.

Še dolgo kasneje popravljali so moji bratci, sestrice in jaz ono mestice pod starim orehom, kjer je počival naš kosek. Kasneje, ko smo odrasli in se razkropili iz očetovske hiše po širocem svetu, zarasel se je sicer grobek, a vender še vedno, ko korakam mimo starega, košatega oreha, spomnim se onih lepih mladostnih dnij, katere sem preživel kot dete pri svojih dobrih roditeljih, spomnim se vseh dogodkov iz davno preteklega časa, dà, takrat spomnim se tudi našega veselega koseka, katerega smo pokopali nekdam pod onim orehom — — —

Bodi pošten in resničen.

Deklica so poslali njeni ubožni stariši v mesto, da bi prodala ondú nekaj jajec. Izkupljeni denar je zavezala v robeč, dejala ga v jerbas in se vrnila hitro domóv. Vže blizu doma hoče denar prešteti; ali o strah in gróza! v jerbasu ne najde niti robca niti denarjev. Izgubila je oboje, ko je hodila iz mesta proti domu. Kaj poreče uboga mati, ki denarja tako silno potrebuje? „Kako bode mati nejevoljna in huda, ko poizvé mojo nesrečo!“ Takó zdihuje in joka uboga deklica ter se vrne iskat izgubljenega denarja.

Komaj obhodi nekoliko pota, sreča jo gospod na konji, ki jo vpraša, čemu tako britko joka? Vzdihovaje mu pové svojo izgubo. Jezdec jej reče: „Glej, jaz sem našel tvoj robeč blizu mesta; vzemi ga nazaj in se ne jokaj!“ Takó reče gospod in jej pomolí lep svilnat robeč. Deklica pa ne seže po njem, temveč le zdihuje: „O Bog, ta ni moj robeč; saj tacega jaz niti imela nisem. Moj robeč je bil navaden robeč in komaj par novcev vreden; imela sem pa v njem denar, s katerim bi se domá nekaj dni lahko preživele!“

„Vem to,“ reče jezdec; denar je izvestno tá-le, ki sem ga vzel iz robca in ga dejal v svoj žep.“ To rekši, zavije jeden zlat v svileni robeč ter podá oboje

ubožnej deklici. A ta je napela jôk in z novega trdila, da to ni njen robec in tudi denar nè, ter nobenega vzeti ne more.

Ko deklica tako toži, potegne jezdec iz žepa óni ubožni robec, ki ga je našel na cesti. Vrže ga deklici in pravi: „Ta bo pa vender tvoj!“ — Veselja naše pridne deklice popisati ne morem, ko je ugledala svoj izgubljeni robec. Denar je bil še v njem zavozlan. Prav lepo se zahvali gospodu in vesela hití proti dómu.

A bogati jezdec krene za njo; usili jej še svileni robec in zlat denar, rekoč: „To zaslužiš, ker si bila resnična in poštena. Če bi bila meni rekla, da je svileni robec tvoj, ne bil bi ti dal zaradi laží nobenega. Ker si pa bila poštena, zato ti darujem še svilo in zlatnik. Ostani vselej poštena in varuj se vsake laží!“

To je dejal tuji gospod in naglo odjezdil. Oj kako je deklico razveselil ta dar in kako vesela je prihitela domóv. Pa tudi njeni stariši so bili veseli in so hčerko pohvalili, ker je bila tako poštena in resnična.

Fran Rup.

Kako velik je naš svet?

 Kdo pravi, svet je velik, ker je pogledal vže nekoliko iz domače vasí. Kdor je vže več sveta obhodil, hitro pritrdi prvemu, zares je svet velik. Kaj pa še le óni poreče, kdor se je vozil po železnej in po vodenej cesti križem svetá? Tudi tak nam zatrdi, da je svet neizmerno velik. A poglejmo in preštejmo zdaj, kakó velik je naš svet?

Vsa naša zemlja je velikanska krogla, katera se vrti po neizmernem ozračji okolo svoje osí in okolo solnea. Goré in hribje na našej zemlji so le majhna zrnca, ki ležé na krogli, ki méri v svojem obsegu 5.400 milj t. j. preko 400 Mirijametrov. Štejmo na miljo 4000 sežnjevi ali 10.000 korakov; mislimo si ravno in gladko cesto napeljana čez ves zemeljski pas po suhem in mokrem; mislimo si tudi, da so ob cesti nastavljene krčme in prenočišča; potem pa pošljimo zdravega in močnega potovaleca na pot okolo zemlje; vsacega dne mora 12 ur peš hoditi, potlej pa prenočiti in ob nedeljah počivati. Tak popotnik bi hodil proti zahodu naprej in bi se vrnil čez 900 dni od jutra zopet k nam nazaj. Hodil bi toraj blizu tri leta.

Ako bi pa mogli od vrha do vrha prevrtati zemljo skozi njeno sredino, in bi prej imenovanega popotnika skozi to sredino poslali, hodil bi 1700 milj, in bi čez 283 dni pogledal na zemeljsko površje onostran svetá ravno pod nami.

Iz tega lahko izprevidite, kako velik je naš svet. Res, čuditi se moramo nje-govej velikej razsežnosti. Kako velik in mogočen je še le Bog, ki je ves ta svet ustvaril in ga tudi vzdržuje!

F. Rup.

